

У дзеркалі слова

Борис Олійник

В залізний вік, пристріляний до пня,
Коли частіше від святого “мати”
Гриміло над колискою:
“війна”, –
Судилося нам безмір пізнавати.

Були нам недосяжні букварі,
Як довоєнні видива казкові,
Тому ми звикли вірити
на слово
Учителям воєнної пори.

Писав директор лівою.
Перо
Злітало тяжко, як підбита птиця.
Ми ще не знали, що його правиця
Спочила між полеглих за Дніпро.

Снарядний ящик правив замість парт.
Рівнявсь папір у вартості кресалу.
Тому ми все у пам'ять записали,
Тривкішу від сучасних перфокарт.

Схиляю перед вами прапори,
До ваших милиць припадаю низько,
Учителі воєнної пори,
В шинелях
геніальні Сухомлинські!

Що за високим покликом душі
Учили зерня віднайти в полові
І до останку на своєму слові
Стояти,
як солдат на рубежі.
Ми ще у ті осиротілі дні
Закарбували правило залізне:
З усіх – два слова:

“Мати” і “Вітчизна” –
Існують
звіку
тільки
в однині.